

Phố Núi Cao Phố Núi Đã Thành Sông

Không ai nghĩ đây là Đà Lạt, thành phố cao ngàn-rưỡi-mét trên cao / bởi xung quanh nó, nước bao bao / dày như lũ quân Nguyên xâm lấn... Cảnh Sát và Công An thấy đều ngơ ngẩn: cứu nhà mình, trước hết... cũng là dân!

Thành phố Đà Lạt cao nhất dốc Duy Tân, mang tên mới: 3 tháng 2, chìm mất! Chùa Linh Sơn có một đài tượng Phật... cũng đâu rồi trong biển nước Cam Ly?

Đường không có ai đi... không có ai đi / bởi phố xá và đường đâu còn nữa! Những xe hơi như những con cua còn vỏ... nằm nín khe, đợi nước rút, chùng nào?

Tháng Tám vào Thu mà lại có mưa rào! Mưa từng cơn lại từng cơn, ào ào, tiếp nối. Dốc Nhà Làng giống như con suối, đổ xuống Phan Đình Phùng, lấp mất dốc Hai Bà Trưng...

Phố núi cao phố núi đã thành sông... Hình như những rừng thông đều lên tiếng hát... Hình như những con đé mèn của Đà Lạt / cùng một lần thống thiết tiếng lâm chung?

Tôi mở báo ra xem hình ảnh núi sông: Dak Lak, Dak Nông, Bảo Lâm, Bảo Lộc, Tùng Nghĩa, Fil Nôm... không thấy hang thấy hốc, chỉ thấy nước thôi mà... Ôi nước bao la!

Ai xa núi sông không nhớ nước thương nhà?
Nước trước mặt mà nhà đâu trước mặt?
Bờ suối, bờ khe... đâu đâu chim quốc?
Tiếng nǎo nùng, giờ là thác Cam Ly!

*

Tiếng nǎo nùng giờ là thác Cam Ly... Hãy lắng tai nghe và gửi nhớ thương về, gửi nước mắt cho mưa thêm Đà Lạt... cho thê thiết ngập tràn Xã Lát, cho đón đau về Cầu Đất cheo leo...

Ôi những giọt mưa / những giọt nước mắt trong veo!

Trần Vấn Lệ